

sitt gammeldagse og vakre innbo. En samling damehatter fra forrige århundre etterlater et varig inntrykk.

I Vangshaugens omegn ligger en rekke mindre fiskevann, men kunsten er her som andre steder å få det kresne kreatur til å bite. Fra Vangshaugen kan man ta flere kortere og lengere turer. Jeg vil spesielt anbefale en tur på Mardølhø — ca. 1400 m. — hvor man har en herlig utsikt bl. a. over Sunndalen og fjellene mot Inderdalen og Storli. På den motsatte side kan man i klarvær finne Snehetta. Et opphold på Vangshaugen kan trygt anbefales enhver.

En dag måtte vi dog sette kursen hjemover. På nedturen benyttet vi anledningen til et par timers fluefiske i Grødøla som frydet en ørretfiskers hjerte.

På Opdal kom vi tilbake til den såkalte «civilisasjon». Vi møtte flere kjente og en vrimmel av ukjente. Måtte våre norske fjell aldri miste sin tillokkende ensomhet. Intet gir som fjellet hvile for nervene — bort fra radio, telefon og aviser. Og tar en sportsfisker sine saker med på turen uten for store forventninger kombinerer man to hobbyer.

Til slutt et råd til enhver Pater Familias: Lær ungdommen å bli glad i fjellet. La dem bli med så tidlig som mulig.

EINAR WOLD

Hytta —

Av Thorvald Solberg.

JEG skulde vel skrevet en stor og feiende saga om yrvær tilfjells, men så kom jeg omsider til å skimte noget i drevet og så gudskjelov så var det en opvardet vei, og så var vi reddet da — — —.

Jeg kunde vel ha oplevd no slikt, og kanskje kunde jeg ha utmalt den uværskvelden da vi fem mann høi kom til Storeriksvollen og stod oppe på taket uten å vite at det var taket vi stod på. Det lyste langt nede i snehaugen, og det var lampeskinnet fra et vindu.

Ja, du store verden, så grusi godt det var å tomle inn gjennom den døren, ta Ola Østby og de pene jentene i de varme hendene, bytte tørt og se dem bære inn dampende fårrikål og hele øl.

Vi blev fanget inn ute på Essand av bjørkekviser som viste oss veien. Før vi fant de kvistene gikk vi vel nogen hver og tenkte Armfeldts tanker. Nu var alt slikt glemmt, halvnakne satt vi og lot varmen mjukne op de stive lemmene våre.

Det var sånt jeg ikke skulde skrive om, for det er vel nok av dem som skriver om *det*.

Og allikevel — Ante og jeg kom fra Helaks, og aldri har jeg kjent noget så isnende kaldt som rundt hjørnet på den store, nye Sylstuhyddan.

Men vi visste om noget aldri så mye bedre. Vi visste om to nedsnedde gammer nede ved Fiskå. Jeg hadde en seng der inne, reinskinn på renskurgt gulv — det er noget å være riktig trøtt på det. Og så visste vi at uværet hadde gjort oss et døgn forsinket.

Og så inderlig glad som Brita blev da vi omsider kom tumlende inn. Og slik mat som vi fikk! Den som ikke har eti låkkå stekt som kjøttkaker med isete tyttebær til, har ikke greie på mat. Det er

bedre enn fuglereder. Låkkå er det samme som lake. Det er en stygg fisk, sier folk. Men isånglet låkkå stekt i fjellsmør, det kan ikke kokken på Grand gjøre etter.....

Det var sånt jeg ikke skulde skrive om.

Jeg skulde skrive om hytta.

Jeg traff en klok mann en dag som sa: Nu skal du selge den hytta du snakker så mye om. For nu kan en få god betaling for sånne hytter, sa han.

Ja, sa jeg. Også kunde jeg ta summa summarum og sette i en bank og få konto i bank, sa jeg. Og få en checkbok, og den kunde jeg legge under hodeputa om natta sammen med bankboka.

Men jeg sier som den snåsinga som blev budt 2000 kroner for elghunden sin: «De kan by mig kjue — de får'n itj!»

For om jeg skulde selge hytta så solgte jeg noget av mig sjøl. Og jeg solgte folk. Jeg solgte dem som venter mig og oss når dagene blir kalde og klare i september, som følger tilfjells, som legger kløv på Blakken, som ligger over og som blir der så lenge jakta varer. Bare med noen nødvendige ærender til bygds.

Jeg solgte mye mere enn bare det. Jeg solgte gytebekken som suller og maler nattosen inn i hytta bare enn lukker op døra og lyer efter den låten. Og jeg solgte Vatna som er en drøm, som er mystikk og eventyr og stor spenning. Og jeg solgte alle de ødemilene av fjell. — Mine fjell? Sa jeg mine? Nei, det er Staten som eier fjella. Men jeg har aldri møtt Staten der. Jo, skogfuten kommer av og til ranglende. Han står og peker med staven og sier at grensene går der og dit.

Ja, du trur vel det au du, tenker jeg. Men jeg sier ikke noget, for en skal holde sig inne med Staten. Staten viser ut kronglebjørk til mig. Stakkars Staten! sa gamle Øgar'n fra Fredrikstad. Han var skogfut han med. Han hadde det som et munnhell dette med Staten. Forsyne mig tror jeg ikke den Øgar'n var framsynt — —.

Nu kommer jeg til å minnes noget — en skiløper kommer inn i losen min.

Jo, da jeg var lærling hos Knut Berg på Rud, hadde vi en tømmermerker som het — ja, han het noget lignende som det jeg sa. Det var en dugelig grovlemmet kar, rolig som stein og fjell, langmodig, men sterk

På Grunsetmarken blev han overfalt av to slåsskjemper. De drev og fektet så lenge til han syntes han måtte fole dem unda sig. Men da han fikk skimte blinket av kniv, blev den rolige karen ly —. Han slo et slag, og slaget traff midt oppe i skallen på den ene, som datt og var død — —.

Det blev forhør og stevning om drap, for retten fant at han som hadde slått måtte brukt handverje — slåsshanske eller sånt.

Da gikk den rolige karen fram til dommerbordet og spurte om han fikk syne retten noget.

— Ja?

Han slo et slag i dommerbordet så alle knokene vistes som groper i bordet. Det var eik i bordet.

Han blev fri, men fikk den dommen — at han aldri måtte legge hand på folk — — —.

Slikt hører ikke hit. Det hører ikke hjemme i denne fortellingen. Men det er sånne pasasjer som jeg sitter og mater gutta med, når vi sitter ved varmen i hytta og drikker karsk.

Karsk er en slags nasjonaldrikk på hyttene våre. Gutta liker det og jeg har samme smak som gutta. Den eldste gutten heter Petter, han er noget over søtti år. —

Nei, vi spiller aldri kort i hytta, ikke hos oss. Vi har ikke tid. Vi skal prate. Den som kan fortelle noget riktig rart, noget som vi kan grøsse av får nubbe først.

Den som ikke vet hvad det er å nubbe, vet heller ikke hvad karsk er, så det kan være det samme for ham. Han er antagelig framund.

Vi skulde få formannen til å skrive ned den historien fra Værdalen om den karen som møtte Armfeldttoget om natta. Dom kom, ja. Det ringlet i stigbøiler og bisler. Det knaket og gav sig i slear og dråg. Der kom dom.....

Vi står ute på trammen siste kvelden før det er lovlig og hører rype skarre borte ved den digre stein der merket går over. Kørrkørrrr, sier steggen. Og garna er satt — — —.

At månen skinner rett ned i Laukjønna og varer fisken fra å gå på gåna, det finner vi oss i.

Hver mann skulde ha sig ei hytte noenstans. Trampe på sin egen grunn og skrike: *Her er Norge*, for mig!

THORVALD SOLBERG